

Bestyrelsernes Frihed og gøre Regning paa, at der derigennem opvokser en Tillid i Befolkningen, som man ellers ikke kan have Ret til at gøre Regning paa vil vokse op. Spørgsmaalet er, hvilke Argumenter der er de stærkeste, og ikke, om der er Argumenter i den ene Retning, som dog have nogen Betydning, og Argumenter i den anden Retning, som ogsaa have Betydning. Spørgsmaalet er, hvilke Argumenter der er de stærkeste og mest stemmer med det Formaal, man har med slige Lovgivningsbestemmelser, nemlig at tilvejebringe den Sikkerhed, som vi mene, vi skyldte Befolkningen at tilvejebringe.

Der er jo ikke meget mere at sige. Ja, jeg vil dog sige et Par Ord med Hensyn til disse Reservefond. Der siger den højtærede Minister — og der synes jeg ikke, at disse Bemærkninger om Modargumenter eller Modindvendinger have nogen Gyldighed —, om vi da virkelig ville paalægge Sparekasserne at lægge 30 Mill. Kr. mere hen til Reservefond nu. Jeg vil tillade mig at sige til den højtærede Minister, at hvis det erkendes — og jeg mener, det er anerkendt, i hvert Fald fuldt ud af den Sparekassekommission, vi have haft —, at en Reservefond paa 10 pCt. af Indskudsbeløbene paa ingen Maade er en for stor Reservefond, saa indser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde kunne forlange det, skulde kunne paabyde det. Jeg maa her gøre opmærksom paa, at den højtærede Ministers 5 pCt. gennemsnitlig er jo at forstaa saaledes, at nogle Kasser have væsentlig mere, andre væsentlig mindre; det vil ikke sige, at Kasserne alle have 5 pCt. i Reservefond. Men hvis det erkendes, at 10 pCt. af Indskudsbeløbet ikke ere mere, end man kan forlange i Tidens Løb, at Sparekasserne skulde have, saa indser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde kunne forbyde Sparekasserne at *give Overskud til almennyttige Formaal*, forinden de have henlagt disse 10 pCt. Det vilde jeg virkelig ikke gøre mig videre Samvittighedsskrupler af. Men det er virkelig ikke det samme som at sige, at de skulde lægge 30 Millioner hen til Reservefond, men det samme som at sige, at de maa ikke forære Penge bort til udenforstaaende, forinden de paa en fra alle Sider anerkendt rimelig Maade have sørget for Indskydernes Sikkerhed gennem en Reservefond af den Størrelse, som man har anset for passende som Sikkerhed.

Jeg kan slutte disse Bemærkninger med kort at sige: Min Mening er, at vi skulde vedtage en ganske kort midlertidig Lov, der frem-

træder som en saadan og indeholder Ændringer af den gældende Lov af saa megen Betydning, som vi kunne naa, og af noget større Betydning end det, der foreligger her, naar det altsaa er en given Sag, at vi skulde have en Kommission. Jeg mente nu, at det havde været bedre, om den forrige Indenrigsministers Forslag, som slet ikke har været drøftet paa nogen Rigsdagssession hverken i det ene eller i det andet Ting, var blevet underkastet en Prøvelse. Det var ikke ganske umuligt, at den højtærede Minister derved kunde være kommen til det Resultat, at vi maaske paa Sparekassevæsenets Omraade kunde have undværet en saadan Kommission som den, her er Tale om.

Maa jeg gøre opmærksom paa, at med Hensyn til Forholdet mellem Banker og Sparekasser foreligger der virkelig et Forslag fra den forrige Sparekassekommission, som løser Spørgsmaalet — om paa en tilfredsstillende Maade, kunde blive Genstand for en nærmere Undersøgelse —; men der er ikke gjort noget Forsøg undtagen af den Regering, der sad i 1879, paa at løse det paa den Maade. Det da forelagte Lovforslag blev forandret af Folketinget, og der blev indsat en ny Paragraf, som viste sig umulig; i 1901 blev der saa gjort en Forandring i det, hvorved det blev endnu umuligere. Men Sparekassekommissionens Forslag, som det den Gang forelaa, har ikke været Genstand for Prøvelse endnu. Det var dog muligt, at man med Hensyn til det Punkt, som den højtærede Minister anser for det vanskeligste og som i særlig Grad nødvendiggørende en Kommission, kunde komme til et Resultat paa Rigsdagen. Men er det saaledes, at vi absolut skulde have en Kommission, med den Usikkerhed, der saaledes vil være med Hensyn til, om man følger denne Kommissions eventuelle Forslag, mener jeg, at den af mig angivne Vej er den eneste, man bør gaa, for at Befolkningen kan vide, hvorledes det forholder sig med den Sag. Det mener jeg ikke, man vil faa at vide, hvis vi vedtage dette Forslag.

Hey: Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) syntes at bebrejde mig, at jeg i sidste Møde havde nævnt en og anden Sparekasse, navnlig en ganske bestemt Sparekasse, saaledes at man kunde se, hvilken Sparekasse jeg sigtede til. Dertil skal jeg sige, at det, jeg har nævnt, er kun, hvad der ligger aabent for enhver; det foreligger i tabellariske Værker, og der er udgivet en Bog om disse Forhold,